

8 Klec

Dušek Tom

calibre 0.9.6

Klec

Vždy jsem si přál mít v krámě ptačí klec. Je to taková věc, kterou vidíte ve starých filmech. Někdo prochází starou půdou a tam visí klec.

Nebo: Zákazník vstoupí do vetešnictví, prohlíží si zboží a přes dráty ptačí klece ho sledují oči vetešníka.

Nedávno jsem měl štěstí. Jedna hodná, stará paní, která opouštěla byt a stěhovala se na venkov mi takovou klec věnovala. Krásnou, starou.

Je v ní ještě kapr. Říkal jsem si, že si ho vykrmím na vánoce, ale potvora nežere a nežere.

Abych to trošku uvedl na pravou míru, pro ty, kteří si už klepou na čelo. Ten kapr je jenom nakreslený na křídovém papíře. Někdo, asi syn nebo vnuk té paní ho tam z recese pověsil a mně se líbí, tak tam zůstal.

Klec patřila obchodníkovi s cizokrajným ptactvem. Měl kdysi obchod prý v Nuslích. Vystřídalo se v ní asi obrovské množství ptáků. Ale to už je dávno.

Klec jsem si pověsil do skladu.

Občas k ní přiložím hlavu. Tvář opřu o dráty a zaposlouchám se.

Slyším v ní dálky. Zpěv a křik neznámých tvorů, papoušků, které jsem nikdy neviděl a nikdy již neuvidím. A dokonce i jiné zvuky. Lidskou řeč, pozměněnou ptačím hrdlem. Nerozeznám, co to je za řeč. Nepoznám národy, které se v té kleci vystřídaly.

Občas tak poslouchám zvuky v kleci a pak si sednu k oknu, ke skladu.

Neslyším nic. Jen zvuky z druhé strany z ulice, občas nějakou hádku z cizího bytu. Sem tam štěkání.

Ale hlas ptáků?

Budu muset někde sehnat pár vrabců a zavřít je na nějaký čas do klece. A možná i špačka a kosa.

Abych slyšel mezi tou cizinou i zvuk domova.

Tomáš Dušek

201106011759